

НЕК И БАД

Превод от хинди: Райна Маринова, 1989

chitanka.info

Живели някога двама приятели. Единият се казвал Нек, а другият — Бад. Нек бил богат, а Бад — беден. Но това не пречело на голямото им приятелство. Двамата били винаги заедно. С каквото Нек се хранел, с това се хранел и Бад; където Нек отивал, с него бил и приятелят му.

Един ден Бад казал на Нек:

— Приятелю, да отидем да се поразходим.

Нек винаги слушал приятеля си. Той бил готов да тръгне веднага, но Бад казал:

— Вземи хиляда рупии. Аз също нося в себе си толкова.

Нек имал много пари. Без да се замисли, взел хиляда рупии. А Бад, вместо с пари, напълнил джоба си с камъни.

Двамата приятели тръгнали. Те се разхождали много дълго, докато неусетно Бад завел приятеля си далече от града, в една пуста гора.

По пътя Нек ожаднял, а наоколо нямало вода.

— Жаден съм, приятелю — казал той. — Къде наблизко може да се намери вода?

— Тук няма отговорил Бад. — Почакай ме, аз ще намеря отнякъде и ще ги донеса.

И Бад отишъл да търси вода. Той взел от един кладенец наблизко и като се върнал, казал:

— Ще пиеш вода, ако ми дадеш петстотин рупии.

Нек умираше от жажда. Той веднага дал рупиите, но Бад му дал съвсем малко вода, която не утолила жаждата му.

— Приятелю, още съм жаден. Дай ми пак да пия.

— Дадох ти вода за петстотин рупии — казал Бад. — За да ти дам още, трябва отново да ми заплатиш!

Нек дал останалите пари, но водата, която получил, била толкова малко, че той си останал жаден.

Тогавя Бад казал:

— Ще ти дам да пиеш още, ако извадя едното ти око.

Измъчван от жажда, Нек се съгласил.

Бад извадил окото му и отново му дал съвсем малко вода. Нек си оставал жаден.

— Ще ти дам да пиеш, ако извадя и другото ти око.

— Добре — съгласил се отново Нек. — По милостта на съдбата не съм беден и все ще мога да се прехранвам.

Бад извадил и другото му око и му дал обещаната вода. После взел парите и оставил приятеля си сам в страшната гора. Нек заплакал, но нямало кой да му помогне. Затова сам започнал да се придвижва напред пипнешком. Така стигнал до един насип, спънал се и паднал. Нек останал да ношува там. Късно през нощта зад насипа дошли лъв и чакал. Лъвът казал на чакала:

— Разкажи нещо, та по-бързо да мине нощта.

— Братко — заговорил чакалът, — листата на дървото до насипа имат чудно свойство. Ако сокът им се изцеди в слепи очи, те веднага проглеждат. Е, разкажи сега ти нещо.

— Аз пък ще ти кажа, че под същото това дърво има съкровище, по-голямо от съкровищата на всички царе, взети заедно. Хайде, твой ред е, разкажи още нещо.

И чакалът започнал да разказва:

— Недалеко оттук живее козар. Млякото от неговата коза е чудотворно. Ако с него се намаже болен от проказа, тя веднага изчезва. Царят на тази страна е прокажен, но не знае за чудотворното мляко и не може да се излекува.

Докато разговаряли така, настъпило утрото. Лъвът и чакалът си тръгнали. През цялата нощ Нек слушал разговора им, а сутринта пълзешком стигнал до чудното дърво. Взел шепа от листата, изцедил сока им в очите си и те веднага прогледнали. После отишъл до къщата на козаря.

— Братко, дай ми мляко — помолил той.

Козарят с радост дал мляко на госта. Нек взел млякото и отишъл право в града. Като разпитвал хората по пътя, стигнал до двореца и там се развикал:

— Големият лечител е тук, големият лечител...

Щом царят чуел за голям лечител, веднага го извиквал. И сега той изпратил хората си да доведат Нек в двореца. Там били събрани големи мъдреци, лекари, лечители. Като видели Нек, те започнали да се смеят, защото след всичко преживяно видът му бил много жалък. Но той не се смутил и казал на царя:

— От Вас зависи дали ще излекувам проказата Ви за едно денонощие или за четвърт час.

Царят се развълнувал.

— Излекувай ме колкото може по-бързо!

Тогава Нек поискал една завеса и, скрит зад нея, намазал тялото на царя с чудотворното мляко. Постепенно проказата започнала да изчезва и не след дълго царят оздравял напълно. Но Нек оставил ненамазано едно петънце на дланта му и малко от млякото.

Когато царят оздравял, присъстващите лекари твърдели, че това е последица от тяхното лечение, а не от лекарството на Нек. Тогава Нек се засмял и им казал, че е оставил едно малко петънце на ръката на царя, за да го излекуват те. Лекарите правили много опити, но петънцето не изчезнало. Със запазеното мляко Нек го излекувал веднага. Царят бил много доволен. Той събрал съветниците си.

— Нек излекува проказата ми — казал той. — С какво да го възнаградя?

Щастливата царица предложила:

— Аз искам да омъжим за него принцесата.

Всички се съгласили и оженили Нек за принцесата.

Нек заживял в царското семейство. Принцесата го обикнала и двамата били много щастливи.

Но ето че един ден дошъл Бад. Като го видял след толкова години, Нек го прегърнал с предишната си обич и го поканил в дома си. В негова чест приготвили богато угощение: сладкиши, плодове, и с какво ли не още била отрупана трапезата. Но Нек имал неотложна работа и казал на принцесата, че ще отиде да я свърши и докато Бад се нахрани, ще се върне.

— Какъв късмет имал Нек! — казал Бад. — Някога беше толкова беден, че чистеше конюшнията на моя баща! Царят е направил лошо, че те е омъжил за роб.

И Бад си тръгнал. Дъщерята на царя повярвала и когато след малко Нек се върнал, нито станала от мястото си, нито му проговорила. Тогава Нек отишъл при царя и се оплакал, че принцесата не иска да разговаря с него. Царят веднага отишъл при дъщеря си.

— Какво ти е, дъще? — попитал я той.

— Вие сте ме омъжили за роб, който е чистил конюшния! Не искам да живея повече с него! — разплакала се принцесата.

Като чул това, царят се ядосал и веднага заповядал да обесят Нек. Палачът сложил въжето на врата му и попитал какво е последното му желание.

— Искам още веднъж да видя царя.

Палачът го завел при царя и Нек му казал:

— Аз отивам на бесилото, но имам едно съкровище, което искам да Ви дам, преди да бъда обесен. То е много голямо. Цялото Ви царство не струва колкото него.

Царят поискал да вземе съкровището и започнал да копае под дървото, посочено от Нек. Хората на царя копали, копали до пълно изнемогване, но то нямало край. Богатствата на царя били капка в морето пред богатствата на Нек. Тогава царят се осъзнал и казал на дъщеря си:

— Този, когото нарекоха роб, е цар на царете. Той може да купи хиляди царства като моето.

Царят помолил Нек за прошка и всички заживели отново както преди.

Но Бад не могъл да понесе щастието на приятеля си. Той отишъл при същия насип, където някога Нек чул за съкровището и извадил очите си. През нощта дошли лъвът и чакалът.

— Братко, разкажи нещо да мине по-бързо нощта — помолил лъвът.

— Какво да ти разкажа? Сега листата на дървото нямат сок.

— Да, братко — казал лъвът, — и съкровището вече го няма.

— Светът много се промени — продължил чакалът. — И чудотворното мляко на козата го няма.

— Кажете още нещо — помолил пак лъвът.

— Ако има нещо, то е зад насипа — отговорил чакалът.

Като чул това, лъвът скочил и заедно с чакала се хвърлили върху Бад и го изяли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.